

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **R. R.**, zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem se sídlem Haškova 1714/3, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2014, č. j. OAM-480/ZA-ZA14-LE22-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 10. 2015, č. j. 29 Az 49/2014 - 52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Janu Urbanovi, advokátovi se sídlem Haškova 1714/3, Hradec Králové, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč**. Tato částka mu bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného specifikovanému v záhlaví. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl o žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany tak, že se mu mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném v posuzované době (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

[2] Stěžovatel podal dne 24. 9. 2014 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Tvrzeným důvodem této žádosti byla zejména obava pronásledování ze strany nacionalistů (hnutí Ruch), obava z výkonu vojenské služby na Ukrajině a legalizace pobytu v České republice.

[3] Krajský soud uvedl, že stěžovatel Ukrajinu opustil v již roce 1994. O mezinárodní ochranu žádal až v roce 2000, kdy uváděl pouze ekonomické důvody. O problémech uváděných v nynější žádosti hovořil teprve v rámci druhého správního řízení v roce 2008, tedy po 14 letech zdejšího pobytu. Takový postup odporuje opakovaně judikované nezbytnosti žádat o azyl bezprostředně po vstupu na území jiného státu, pokud má žadatel azylově relevantní obavy. Proto soud stěžovateli neuvěřil. Připustil však, že mohl mít určité problémy, nicméně

je jistě nemohl považovat za tolik závažné, neboť by o pomoc požádal podstatně dřív. Obtěžování a fyzické útoky začal uvádět teprve, až když mu hrozilo vyhoštění.

[4] K tvrzení stěžovatele, že na území Ukrajiny nemá žádné zázemí a rodinné vazby, soud připomněl, že na území Ukrajiny žije jeho otec v rodinném domě. Jeho tvrzení je proto účelové. K vazbám na území České republiky poukázal, že není možné legalizovat zdejší pobyt prostřednictvím zákona o azylu, pokud stěžovatel neprojevil dostatečnou aktivitu k legalizaci pobytu prostřednictvím zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

[5] Žalovaný věnoval dostatečnou pozornost nenaplnění § 12, 14 a 14a zákona o azylu. V této souvislosti soud odkázal na konkrétní strany rozhodnutí žalovaného. K tvrzeným obavám z povolání k výkonu branné povinnosti se žalovaný dostatečně vyjádřil, když konstatoval, že tato obava není azylově relevantní. Nadto branná povinnost vzhledem k věku stěžovatele nepřichází v úvahu. Řádně byla zhodnocena situace na západě Ukrajiny, ze které pochází, jako poklidná.

[6] Soud uzavřel, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána účelově, se záměrem legalizace zdejšího pobytu.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[7] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[8] Stěžovatel namítá, že krajský soud nereagoval na námitku, že se žalovaný nevypořádal se všemi skutečnostmi významnými pro rozhodnutí věci, a porušil tak § 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V této souvislosti odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 – 107.

[9] Odůvodnění napadeného rozsudku je nedostatečné, protože ve většině rozsahu se zaměřuje na opakování tvrzení stěžovatele a závěrů ministerstva. Soud nikterak nezodpověděl, jakým způsobem dané skutečnosti hodnotil. S žalobními námitkami se vypořádal v podstatě pouze odkazem nebo zopakováním argumentace žalovaného, aniž se jeho důvody věcně vypořádal.

[10] Stěžovatel se domnívá, že jeho kasační stížnost je přijatelná, neboť svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy. Zároveň navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel jen velmi obecně namítal nesprávné zjištění stavu věci. Své rozhodnutí podrobně odůvodnil. Kasační stížnost považuje za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[13] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 104a s. ř. s. zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje

pokračování

zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního zdejší soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“.

[14] Nejvyšší správní soud nespatřuje v namítaných skutečnostech přesah vlastních zájmů stěžovatele, a to v mezích vytyčených výše citovaným usnesením.

[15] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal pouze nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti, pokud se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námítky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Kritéria přezkoumatelnosti byla shrnuta například v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74.

[16] Veškerá výše uvedená kritéria napadený rozsudek splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek relevantních důvodů. Je z něj zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[17] Stěžovatel nepřezkoumatelnost spatřuje v nedostatečném vypořádání námítky, že v rozporu s § 2 a 3 správního řádu se žalovaný nedostatečně vypořádal se všemi skutečnostmi významnými pro rozhodnutí věci.

[18] Předně je nutno podotknout, že stěžovatel tuto námitku vznáší zcela obecně, aniž by upřesnil, jaké skutečnosti neměly být žalovaným vypořádány. Nejvyšší správní soud proto pouze v obecné rovině z hlediska azylově relevantních skutečností posoudil, že krajský soud se otázkou vypořádání stěžovatelem tvrzených skutečností zabýval. Soud na straně 6 napadeného rozsudku konstatoval, že se nesplněním podmínek § 12, 14 a 14a zákona o azylu žalovaný dostatečně zabýval, odkázal na jakých stranách jeho rozhodnutí tak učinil a s tímto hodnocením se ztotožnil.

[19] Stěžovatel nepřezkoumatelnost dále shledává v tom, že krajský soud ve většině rozsahu rozsudku opakuje jeho tvrzení a bez vlastního věcného vypořádání přejímá argumentaci žalovaného.

[20] I tato námitka byla vznesena zcela obecně bez poukazu na konkrétní argumentaci, kterou měl krajský soud nedostatečně vypořádat. Zdejšímu soudu proto nezbyvá než v obecné poloze konstatovat, že vlastní vypořádání žalobní argumentace, byť není příliš obsáhlé, splňuje veškerá výše popsaná kritéria přezkoumatelnosti. Pokud krajský soud opakuje a odkazuje na závěry žalovaného, činí tak zejména ke stěžovatelově žalobní námitce o nedostatečnosti vypořádání jeho tvrzení ve správním řízení. Nadto lze ve stručnosti poukázat na dřívější judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které: „[j]e-li rozhodnutí žalovanébo důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, sbodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se soubhlasnou poznámkou.“ (srov. rozsudek ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130). Ačkoliv se závěry v citovaném rozsudku vztahují k rozhodnutí

o odvolání, není žádný důvod je nevztáhnout i na rozhodnutí, proti kterému není odvolání přípustné, pokud se řádně vypořádalo s argumentací účastníka vznesenou ve správním řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. shledal nepřijatelnou a odmítl ji.

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

[23] V řízení před krajským soudem byl stěžovateli ustanoven advokát Mgr. Jan Urban, který jej zastupoval i v řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 8 věta poslední s. ř. s.). V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovenému zástupci náleží, v souladu s jím podaným vyčíslením, mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby (tj. sepis kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Soud mu proto přiznal v souladu se sazbou mimosmluvní odměny 3 100 Kč za jeden úkon právní služby [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhradu výdajů s těmito úkony spojenými (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupce doložil osvědčení o registraci k DPH. K nákladům řízení se tedy přičítá DPH v sazbě platné ke dni ukončení řízení o kasační stížnosti, tj. ve výši 714 Kč. Náhrada nákladů řízení tak činí 4 114 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. února 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu